

Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter beszéde

Szarvas 2017. június 3.

Hölgyeim és Uraim!

Amikor messzebből érkező külföldi ismerősök, barátok, – akiknek a 'Trianon' szó nem jelent semmit, legfeljebb egy csinos versailles-i kastélyt – megkérdezik tőlem, miért ilyen mágiikus, miért ilyen baljóslatú ez a szó nekünk, magyaroknak, akkor többnyire elég az is, ha csak a szikár tényeket kezdem sorolni...

Azt, hogy az első világháborút lezáró úgynevezett „békében” Magyarország elveszítette területének és lakosságának mintegy kétharmadát. Hogy egyik napról a másikra 320 ezer négyzetkilométer területű, 20 milliós középhatalomból egy 93 ezer négyzetkilométeres, csupán hétmillió lakost számláló kisállammá vált. Hogy Románia érdem és jogalap nélkül megszerezte a Partiumot és Erdélyt. A délszláv állam a Délvidéket. A korabeli Csehszlovákia pedig a Felvidéket és Kárpátalját. Hogy így nemzetállamok helyett soknemzetiségű országok jöttek létre a Monarchia romjain.

Új országok, ahol a kisebbségbe szorult magyarság olyan diszkriminatív bánásmódban részesült, mint amivel korábban a Monarchia alatt éppen az akkori többségi magyarságot vádolták. Csupán a szerepek fordultak meg, csupán az inga lendült a másik irányba.

A távolabbról érkezett külföldi barátok, ismerősök már ennyiből is, maguktól is érteni szokták: hogy Trianon valójában egy adminisztratív eszközkel végrehajtott etnikai vendetta volt, nem pedig békeszerződés. Hogy Trianon nem történelmi igazságot osztott a győzteseknek, sokkal inkább földet: értékes bányákat, hatalmas erdőket, zsíros magyar földeket.

A harag és részrehajlás nélkül ítélő, messziről jött idegen már a szikár tényekből is megérti, hogy: Trianon nem lezárta, hanem fenntartotta a háborút. Hiszen az valójában az első világháború utolsó nagy ütközete volt. Az utolsó csata, amelyben a magyaroknak fegyvertelenül, hátrakötött kézzel kellett a túlerővel szemben megvédeniük azt, ami Isten és ember előtt évszázadok óta az

övék volt. Hogy Trianon nem békét hozott Európának – sőt, a világnak –, hanem újabb háborút. Elkerülhetlenné tette az újabb világegyeszt, amely még az elsónél is pusztítóbb, fájdalmasabb és szégyentelenebb lett.

A trianoni diktátum bizony Magyarország fájdalma, de egész Európa bűne és az egész nyugati világ szégyene. Az volt és az maradt. Maradt – Magyarországot ugyanis az elmúlt közel 100 évben még soha senki meg nem követte Trianonért. Még csak nem is jóvátételről beszélek. Bár miért is ne beszélhetnénk akár a magyaroknak járó jóvátételről is, nem csak szimbolikus gesztusokról. Főhajtásról, bocsánatkérésről.

A szomszédos országok vezetőinek nyilvánosan elmondott szavairól, amelyben legalább elismerik végre és nem tagadják tovább az igazságtalanságot. Azt az igazságtalanságot, amelyet Európa egykori „főrésztényesei” a magyarokkal szemben elkövettek, amelynek az ő elődjük bizonyos esetekben a cinkosai, de minden esetben a haszonélvezői voltak. Mikor látunk végre szlovák kormányfőt vagy román elnököt részvétet nyilvánítani, együttérzést kifejezni június 4-én a magyar nagykövetségen? Mert olyan magyar miniszterelnököt már láttunk, aki a román nemzeti ünnepen pezsgővel koccintott Nagy-Románia születésnapjára. Mikor beszél végre szerb elnök a magyar országgyűlésben, hogy bocsánatot kérjen Trianonért, ahogy Áder János kért bocsánatot az újvidéki vérengzésért? Vagy mikor jön el hozzánk Clemenceau utódja, a francia miniszterelnök, vagy még inkább maga a francia elnök, hogy a történelmi folytonosság nevében megkövesse a magyarokat? Hogy megkövessen minket az antant hamisított térképei, a magyar küldöttség minden jogos érvének figyelmen kívül hagyása, a nemzetiségi határok önkényes kettészelése, Magyarország bűnbaként és áldozati bárányként való odavetése miatt?

Mert az kiváló dolog, hogy Emmanuel Macron frissen megválasztott francia elnök a győzelme után az Örömmóda, vagyis az Európai Unió himnuszának a hangjaira vonult fel a színpadra. De Európa egyik legfontosabb vezetőjeként végre ide-

je volna megértenie azt is: nekünk, magyaroknak többé nem elég azt mondani, hogy Trianon helyett vigasztalódjunk Schengennel.

Schengen ugyanis nem válasz Trianonra! Sőt, ami azt illeti, abban, amit Magyarország a schengeni közös határok védelme miatt mostanában Európa vezetőitől kap, sokkal inkább visszhangzik ugyanaz az igazságtalanság, ami üvöltött 100 éve a trianoni diktátumból is.

Ami akkor nemcsak a történelmi Magyarországot verte szét, hanem a korabeli Európát is. Amely igazságtalanság – a mai kettős mérce – sajnos ugyanígy bomlaszthatja, gyengítheti és szétverheti a mai Európát, az Európai Uniót is. Mi békeszerető és józan nép vagyunk. Ma nem akarunk határrevíziót. És pláne nem akarunk etnikai feszültséget, Isten ne verjen a szánkra, újabb háborúkat Európában vagy bárhol a világban. Ha lemondunk a revíziós igényekről, még nem jelentheti azt, hogy újabb 100 évig eltűnjük a provokációkat. A nemzeti érzékenységünk újabb és újabb megsértését. Azt, hogy senki, de senki nem törleszt semmit a velünk szemben fennálló trianoni adósságából.

Igazságot Magyarországnak! – a közel százéves követelés, amit magyarok és a világ jóérezsű népei, polgárai megfogalmaztak még mindig érvényes. Még mindig teljesítésre vár. Itt az ideje, hogy szomszédjaink és Európa vezetői kimondják, elismerjék és politikájuk igazodási pontjává tegyék, hogy *a magyarság, a magyar nemzet Trianonnak az áldozata, nem pedig az előidézője, elkövetője*. Az nem járja, hogy Európa és a szomszédos államok vezetői csak annyit tudnak mondani erre a történelmi igazságtalanságra, hogy a magyaroknak ideje volna végre túllépniük a régi sérelmeken.

Elég az álszent, lekezelő mondatokból. A magyar sebek akkor tudnak behegedni, ha nem nyitják fel újra meg újra. Ha nem szórnak bele sót minden nap. Ha a szomszédos államok vezetői és persze a közös Európa dolgában illetékes politikusok végre megértéssel és tisztelettel fordulnak a magyarok iránt, a magyarok nemzeti érzékenysége felé. Ha nem abban serénykednek, hogyan asszimilálják a magyar kisebbséget. Hogyan tüntessék el a magyar nyelvű helyiségnév- és utcanévtáblákat. Hogyan szorongassák a magyar nyelvű oktatási intézményeket és hogyan gáncsolják el a határaik között élő tömbmagyarság autonómia-törekvéseit. Közelít Trianon századik évfordulója, ez pedig nem a felejtésre ok, mert mi nem felejtünk.

Nem, nem, soha!

Az évforduló arra ok, hogy végre rendezzük közös dolgainkat, hogy Magyarország és a magyarság jóvátételt – ha nem anyagi, hát, legalább erkölcsi és politikai jóvátételt – kapjon a világtörténelem egyik legnagyobb igazságtalanságáért. Azért az igazságtalanságért, amelynek ez a nép a legnagyobb kárvallottja volt és bizonyos értelemben a mai napig az is maradt.

Igazságot Magyarországnak, tiszteletet a magyarságnak!

Köszönöm, hogy meghallgattak!

Lázár János beszéde - Szarvas 2017. június 3. (Internet)